

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **Svazek obcí Kelčany, Milotice, Skoronice, Vacenovice, Vlkoš**, se sídlem Vlkoš 95, zastoupený Mgr. Zuzanou Tinhoferovou, advokátkou se sídlem Staňkova 557/18a, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 4. 2017, č. j. 16768/17/5000-10480-809735 a č. j. 16769/17/5000-10480-809735, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 8. 8. 2019, č. j. 31 Af 53/2017 – 110,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 8. 8. 2019, č. j. 31 Af 53/2017 – 110, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a rozhodnutí krajského soudu

[1] Finanční úřad pro Jihomoravský kraj (dále jen „správce daně“) rozhodl platebními výměry podle § 139 a § 147 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném ke dni vydání napadených rozhodnutí (dále jen „daňový řád“), a podle § 44a odst. 4 písm. c) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“), ve znění účinném do 19. 2. 2015, o povinnosti žalobce odvést za porušení rozpočtové kázně do Státního fondu životního prostředí částku ve výši 493 033 Kč (platební výměr ze dne 31. 8. 2016, č. j. 3546659/16/3000-31474-709070 1) a do Národního fondu částku ve výši 8 381 551 Kč (platební výměr ze dne 31. 8. 2016, č. j. 3546781/16/3000-31474-709070).

[2] Správce daně shledal, že žalobce při realizaci projektu, na nějž mu byla poskytnuta dotace Ministerstvem životního prostředí (rozhodnutí ze dne 29. 11. 2012, č. j. 115D1120000282; dále jen „rozhodnutí o poskytnutí dotace“), nepostupoval při

omezení počtu zájemců o související veřejnou zakázku losováním v souladu s § 6 a § 61 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“), čímž porušil podmínky uvedené v písm. a) bodu 3. části B. Přílohy č. 1 tohoto rozhodnutí o poskytnutí dotace.

[3] Proti oběma platebním výměrům podal žalobce odvolání, která žalovaný v záhlaví uvedenými rozhodnutími zamítl a potvrdil rozhodnutí správce daně (dále jen „napadená rozhodnutí“).

[4] Proti rozhodnutím žalovaného se žalobce bránil žalobou u Krajského soudu v Brně, který jí v záhlaví uvedeným rozsudkem vyhověl, napadená rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (dále jen „krajský soud“ a „napadený rozsudek“). Krajský soud dospěl k závěru (srov. zejména odstavce 28. až 30. napadeného rozsudku), že napadená rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek jejich důvodů, neboť žalovaný zcela opomenul vypořádat námitku žalobce, která spočívala v tvrzení nepřiměřenosti vyměřených odvodů a jejich možného likvidačního charakteru (platební neschopnosti obcí tvořících žalobce).

[5] Zbylým žalobním námitkám včetně námítky nesprávnosti závěru žalovaného, že se žalobce při zadávání veřejné zakázky dopustil vytýkaného pochybení (porušení § 6 zákona o veřejných zakázkách ve spojení s § 61 téhož zákona), krajský soud nepřisvědčil. K nedodržení zásady transparentnosti při omezení počtu uchazečů losováním konkrétně (obdobně jako stěžovatel) konstatoval, že *„[l]osování v dané době sice mohlo být uskutečněno prostřednictvím mechanických, elektronickomechanických, elektronických nebo obdobných zařízení (§ 61 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách), a ani žalovaný nepochybně, že by použité losovací zařízení do tohoto výčtu spadalo, volba jednoho z těchto způsobů však ještě automatické dodržení zásady transparentnosti nevyvolává. Žalobce pro losování použil obyčejného notebooku a (ač speciálního) programu, aniž by např. sám ze své vlastní iniciativy přistoupil k provedení kontroly daného zařízení bezprostředně před zahájením losování. Je přitom notorietou, na kterou upozorňovaly ve správním řízení i finanční orgány, že standardní notebook v sobě má zakomponovaná komunikační rozhraní umožňující dálkový přístup (jako např. WiFi či Bluetooth), a tuto skutečnost nerozporoval ani žalobce, který např. před samotným losováním nepřistoupil k tomu, aby tyto komunikační prostředky učinil nefunkčními nebo o tomto přítomné osoby aspoň informoval.“*

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[6] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Má za to, že napadený rozsudek spočívá na nesprávném posouzení právní otázky.

[7] Stěžovatel v úvodu kasační stížnosti upřesnil, že rozsudek krajského soudu napadá pouze z důvodů, pro které byla napadená rozhodnutí shledána nepřezkoumatelnými (odstavce 27. až 31. napadeného rozsudku). Poukázal v první řadě na to, že krajský soud při posuzování okolností, na základě nichž dospěl k závěru ohledně nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí, překročil meze konkrétních námitek uplatněných v žalobě, neboť

pokračování

žalobce námitku možného likvidačního dopadu vyměřených odvodů (resp. námitku jejího nevypořádání ze strany žalovaného) v žalobě vůbec nevznesl. Stěžovatel je přesvědčen, že v posuzovaném případě nemohl krajský soud k závěru ohledně nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí dojít ani z úřední povinnosti (*ex offio*), neboť odvolací námitky žalobce týkající se výše odvodu a jeho přiměřenosti byly z jeho strany řádně a přezkoumatelně vypořádány v odstavcích [38] až [40] napadených rozhodnutí.

[8] Stěžovatel dále vysvětlil, že správce daně při stanovení výše odvodu v předmětném případě využil principu proporcionality a zohlednil zejména skutečnost, že netransparentní byla pouze dílčí část zadávacího řízení a účel dotace byl splněn. Stěžovatel pak v odvolacím řízení podrobně uvedl výčet všech rozhodných okolností, jež při stanovení výše odvodu posuzoval a jež byly způsobilé ovlivnit či změnit stanovenou výši odvodů. Stěžovatel tak má za to, že soubor odvolacích námitek byl z jeho strany v napadeném rozhodnutí řádně a úplně vypořádán a že v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu nebyl povinen výslovně vypořádat každou dílčí argumentaci žalobce. Z judikatury Nejvyššího správního soudu navíc podle stěžovatele vyplývá, že odvod není sankcí ve smyslu správního trestání, a proto majetkový (likvidační) dopad odvodu nelze zohlednit již při jeho ukládání, nýbrž až v rámci dodatečných řízení o posečkání nebo prominutí. Tato dílčí odvolací námitka žalobce proto byla pro stanovení výše odvodu irelevantní a nezpůsobilá tuto výši jakkoliv ovlivnit. Z tohoto důvodu považuje stěžovatel závěr krajského soudu o nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí za překvapivý, formalistický a ve svých právních závěrech nesprávný.

[9] Závěrem stěžovatel s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2018, č. j. 1 Afs 98/2018 - 27, uvedl, že krajský soud byl v případě konstatování vady (nepřezkoumatelnosti) napadených rozhodnutí povinen zabývat se otázkou, zda taková vada mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, což v daném případě neučinil.

[10] Žalobce se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěrem krajského soudu, že se stěžovatel dostatečně nevypořádal s jeho námitkou týkající se možného likvidačního charakteru vyměřeného odvodu (v celkové výši 8 874 584 Kč) jak pro žalobce, tak případně i pro obce tvořící svazek obcí. Na nepřiměřenou výši vyměřeného odvodu žalobce poukazoval opakovaně v odvolání proti napadeným rozhodnutím i v žalobě, kde uvedl, že daň vyměřenou správcem daně je v tomto případě možno považovat za pokutu, přičemž tato má vůči žalobci jednoznačně povahu pokuty likvidační, kdy z přiložených důkazů vypovídajících o hospodaření žalobce je zřejmé, že není schopen takovou výši vyměřené daně uhradit. Jak bylo konstatováno i v rámci správního řízení, nebyly zjištěny okolnosti nasvědčující možné manipulaci při losování a pochybení při výběrovém řízení nemělo vliv na průkazné užití dotace ani na splnění účelu. I z tohoto důvodu má žalobce za to, že vyměřený odvod je neúměrně přísný.

[11] Nad rámec námitek v kasační stížnosti žalobce uvedl, že nesouhlasí s částí napadeného rozsudku krajského soudu, v níž soud konstatoval nedůvodnost souboru námitek žalobce týkajících se nesprávného či nezákonného posouzení otázky transparentnosti omezení počtu uchazečů o veřejnou zakázku prostřednictvím losování pomocí elektronického zařízení. Všechny podmínky definované krajským soudem v odstavci 41. napadeného rozsudku, za kterých je možné považovat losování za učiněné v

souladu se zákonem, byly podle žalobce v daném případě splněny. Žalobce rovněž nesouhlasí se stěžejním argumentem stěžovatele i krajského soudu, že „*standardní notebook v sobě má zakomponovaná komunikační rozhraní umožňující dálkový přístup (jako např. WiFi či Bluetooth)*“, který opakovaně rozporoval, neboť tato externí konektivita předmětného notebooku nebyla funkční, avšak správce daně odmítl podle žalobce jím navržené důkazy provést.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Kasační stížnost posuzoval Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.), přičemž žádné takové vady neshledal.

[13] V dané věci je sporné, zda krajský soud při posouzení otázky likvidačního charakteru odvodů stanovených platebními výměry (dále jen „námitka likvidačního dopadu odvodů“), resp. otázky opomenutí vypořádání této námítky žalovaným, nepřekročil meze žalobních důvodů vymezených žalobcem. Dále je sporné, zda byl stěžovatel povinen se s námitkou likvidačního dopadu odvodů vypořádat výslovně (přičemž stěžovatel nerozporuje, že odůvodnění napadených rozhodnutí výslovně vypořádání této námítky neobsahuje), a pokud ano, zda se měl krajský soud zabývat i vlivem takové případné vady na zákonnost napadených rozhodnutí.

[14] Stěžovatel má předně za to, že žalobce v žalobě nevypořádání otázky přiměřenosti vyměřených odvodů a jejich možného likvidačního dopadu na žalobce vůbec nenamítal. Nejvyšší správní soud ve spise krajského soudu ověřil, že žalobce na straně 3 žaloby k odůvodnění napadených rozhodnutí uvedl: „[...] žalovaný v podstatné části pouze zopakoval závěry učiněné správcem daně, aniž by se řádně vypořádal s jednotlivými námitkami uvedenými v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí správce daně. Především se nezabýval skutkovými okolnostmi navazujícími na možnost konstatování netransparentnosti losování, aniž by tato netransparentnost byla doprovázena dalším pochybením ze strany žalobce.“ Formulace námítky nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí ze strany žalobce byla tedy obecná a brojila proti absenci řádného vypořádání všech jednotlivých odvolacích důvodů, nikoliv pouze okruhu námitek souvisejících s transparentností losování, jak tvrdí stěžovatel. Krajský soud proto postupoval správně, když se žalobní námitkou nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí zabýval ve vztahu k celému jejich odůvodnění. Námitka stěžovatele je nedůvodná. Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud připomíná, že krajský soud je oprávněn zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení, i když tyto nebyly žalobcem výslovně namítány, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 - 4, publ. pod č. 2288/2011 Sb. NSS). Jedním z žalobních bodů je přitom právě námitka likvidační povahy výše vyměřených odvodů vůči žalobci.

pokračování

[15] V předmětné věci byly žalobci odvody vyměřeny podle § 44a odst. 4 písm. c) zákona o rozpočtových pravidlech, který stanoví, že *„[o]dvod za porušení rozpočtové kázně činí v ostatních případech částku, v jaké byla porušena rozpočtová kázeň.“* K výkladu tohoto ustanovení existuje konstantní judikatura, podle níž je vždy třeba zohlednit menší závažnost porušení stanovených podmínek, zvažovat okolnosti konkrétního porušení rozpočtové kázně a vycházet z principu proporcionality mezi závažností porušení a výší předepsaného odvodu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2014, č. j. 2 As 106/2014 – 46). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2014, č. j. 4 As 215/2014 – 40, rozpočtová pravidla přímo neurčují, že částkou, v jaké byla porušena rozpočtová pravidla, je třeba vždy rozumět celou poskytnutou dotaci. V mezích ustanovení § 44a odst. 4 písm. c) rozpočtových pravidel je proto na místě učinit úvahu o výši odvodu zabývající se tím, v jaké výši byla porušena rozpočtová kázeň, a zohlednit případnou menší závažnost porušení stanovených podmínek (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 5 As 95/2014 – 46).

[16] Stěžovatel se v napadených rozhodnutích vyjádřil k otázce přiměřenosti vyměřených odvodů tím způsobem, že vysvětlil úvahy, kterými se správce daně řídil při jejich vyměření, a uvedl konkrétní skutkové okolnosti porušení stanovených podmínek, k nimž v dané věci přihlédl – např. skutečnost, že se jednalo o podlimitní veřejnou zakázku, že postup žalobce nebyl napaden žádným z účastníků zadávacího řízení nebo že netransparentní byla pouze část zadávacího řízení, kdy toto pochybení nemělo vliv na průkazné užití dotace (srov. str. 9-10 napadených rozhodnutí). Otázkou jejich možného likvidačního dopadu na žalobce se výslovně nezabýval. Sám stěžovatel pak v kasační stížnosti uvádí, že tuto námitku vypořádal toliko implicitně a že s ohledem na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu nebyl povinen reagovat výslovně na všechny dílčí argumenty uváděné žalobcem, jestliže proti nim postavil vlastní ucelený argumentační systém.

[17] Krajský soud se k absenci výslovného vypořádání námitky likvidačního dopadu odvodů vyjádřil v odstavcích 28. – 30. napadeného rozsudku, kde dospěl k následujícím závěrům: *„[j]ak vyplynulo z textu obou odvolání žalobce proti platebním výměrům, jedna z námitek žalobce spočívala v tvrzení nepřiměřenosti vyměřených odvodů a jejich možného likvidačního charakteru, tj. způsobení platební neschopnosti obcí tvořících žalobce (srov. str. 12 obou odvolání). Žalovaný se k této v rámci napadených rozhodnutí dle názoru zdejšího soudu vyjádřil imanentně na str. 9 – 10 napadených rozhodnutí pouze v části přiměřenosti vyměřených odvodů, kdy však zcela opomenul vypořádat žalobcem tvrzený likvidační charakter. K vypořádání námitky možné platební neschopnosti obcí z pro soud neznámého důvodu žalovaný nepřistoupil i přesto, že ji uvedl v rekapitulaci odvolacích důvodů (srov. str. 3 napadených rozhodnutí).*

Na předmětnou námitku žalovaný reagoval ve vyjádření k žalobě, nicméně dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nedostatky odůvodnění správního rozhodnutí nemohou být touto cestou zhojeny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003-58, či rozsudek ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 80/2008-68, publ. pod č. 1787/2009 Sb. NSS), a to ani, kdyby se s tímto vypořádáním ex post soud názorově ztotožnil. Stejně tak zdejší soud nemůže skrze svůj rozsudek přistoupit k vypořádání opomenutých námitek, resp. přistoupit k nápravě vady správního rozhodnutí spočívající v nepřezkoumatelnosti pro

nedostatek důvodů (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2006, č. j. 2 Afs 100/2005-106), neboť by takto nepřipustným způsobem nabrazoval úvahy správních orgánů. Soud proto nemohl dospět k jinému závěru, než že zrušil žalobou napadená rozhodnutí pro jejich nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku jejich důvodů. V následujícím řízení se musí žalovaný dostatečným způsobem vypořádat s tím, zda mají platebními výměry vyměřené odvody likvidační charakter a potenciál způsobit platební neschopnost obcí tvořících žalobce, případně žalobci přednést, proč je tato námitka bezpředmětná.“

[18] Nejvyšší správní soud se s těmito úvahami krajského soudu neztotožňuje. Je si sice vědom toho (a tato skutečnost není mezi stranami sporná), že se stěžovatel v napadených rozhodnutích k dílčí námitce likvidačního dopadu vyměřených odvodů přímo nevyjádřil (neuvedl výslovně, proč tento argument nemůže vyměřenou výši odvodů nijak ovlivnit). Z odůvodnění napadených rozhodnutí tak nebylo pro žalobce i přes jeho zcela zřejmě formulovanou výhradu patrné, proč stěžovatel při posouzení přiměřenosti výše vyměřených odvodů nemohl jakkoli přihlídnout k jeho individuálním majetkovým poměrům a možným dopadům správními orgány stanovené povinnosti na žalobce. Stěžovatel tuto dílčí námitku žalobce mlčky přešel a nevynaložil dodatečné úsilí k tomu, aby žalobci její irelevanci blíže ozřejmil. Nejvyšší správní soud však na rozdíl od krajského soudu neshledává v daném konkrétním případě na straně stěžovatele žádné pochybení spočívající v opomenutí vypořádat odvolací námitku žalobce, které by vedlo k závěru o nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí. Námitka likvidačního dopadu vyměřených odvodů byla totiž za dané situace skutečně toliko dílčí součástí argumentace žalobce brojící souhrnně proti výši vyměřených odvodů. Stěžovatel pak proti této argumentaci žalobce postavil úplný výčet veškerých důvodů a okolností, které vzal v potaz při stanovení výše odvodů, čímž dostatečně a přezkoumatelně odůvodnil zákonnost postupu správce daně (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).

[19] Takové odůvodnění napadených rozhodnutí odpovídalo také závěrům judikatury Nejvyššího správního soudu, který například již ve svém rozsudku ze dne 31. 3. 2015, č. j. 5 As 95/2014 - 46, dovodil, že na vyměření odvodů podle zákona o rozpočtových pravidlech nelze nahlížet jako na správní trestání: „[b]ýt se v souvislosti s odvodem za porušení rozpočtové kázně běžně hovoří o jeho sankčním charakteru, neznamená tento přívlastek bez dalšího, že jde o sankci trestní povahy, na kterou by bylo možné aplikovat zákonné instituty určené pro oblast správního trestání (zde konkrétně institut soudní moderační trestu) či snad jiné zásady, které pro oblast správních deliktů dovodily správní soudy a Ústavní soud především analogií z oblasti trestního práva.“ Z toho rovněž vyplývá, že stěžovatel nebyl povinen posuzovat majetkový dopad vyměřených odvodů na žalobce. Ve věci rozhodnuté rozsudkem ze dne 30. 7. 2019, č. j. 2 Afs 364/2017 - 39, na niž odkazuje rovněž stěžovatel, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[k] posouzení majetkového dopadu odvodu slouží právní nástroje jako posečkání dle daňového řádu nebo institut prominutí dle zákona o rozpočtových pravidlech. Je tedy zřejmé, že tento odvod může mít likvidační dopad na žalobce, avšak vzhledem k povaze odvodu není možné likvidační dopad zohlednit již při jeho ukládání, nýbrž až v rámci dodatečných řízení o posečkání nebo prominutí.“

[20] Z výše citované právní úpravy ani judikatury neplyne, že by stěžovatel byl v rámci kritérií pro stanovení výše odvodů povinen zohlednit (a tedy i výslovně odůvodnit), jaký dopad by mohly mít odvody v předmětné výši na individuální majetkové poměry toho,

pokračování

komu byly vyměřeny. Závěr krajského soudu o nepřezkoumatelnosti předmětné části odůvodnění napadených rozhodnutí byl proto nesprávný.

[21] Závěrem stěžovatel namítá, že i pokud by byl závěr krajského soudu o nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí správný, měl se krajský soud zabývat otázkou, zda tato vada mohla mít vliv na jejich zákonnost. Stěžovatel má přitom za to, že taková vada vliv na zákonnost napadených rozhodnutí mít nemohla, neboť by (s ohledem na Nejvyšším správním soudem výše již předestřené judikaturní závěry) nemohla ovlivnit výsledek řízení. Této argumentaci stěžovatele Nejvyšší správní soud nepřisvědčuje, neboť rozhodnutí krajského soudu nebylo odůvodněno procesní vadou správního řízení, u níž by byl krajský soud povinen potenciální vliv této vady na zákonnost napadených rozhodnutí posuzovat [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Shledal-li by krajský soud důvodně, že napadená rozhodnutí jsou pro nedostatek jejich důvodů nepřezkoumatelná [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], nebyl by povinen (a obvykle fakticky ani schopen) domýšlet za správní orgán (stěžovatele) důvody, na nichž své rozhodnutí založil. Týkala-li by se shledaná nepřezkoumatelnost jen části napadeného rozhodnutí, musel by soud pouze uvážit, zda ve zbytku správní rozhodnutí z hlediska žalobní argumentace podrobit přezkumu lze, což ale krajský soud zjevně učinil a nezákonnost rozhodnutí stěžovatele v ostatních bodech, které žalobce uplatnil, neshledal.

[22] Námitkami týkajícími se správnosti posouzení otázky transparentnosti omezení počtu uchazečů o veřejnou zakázku prostřednictvím losování pomocí elektronického zařízení uvedenými ve vyjádření žalobce ke kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat, neboť by tím překročil zákonem určené meze přezkumu, určené rozsahem kasační stížnosti a v ní uplatněnými důvody (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], proto napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Krajský soud v něm bude vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[24] V novém rozhodnutí ve věci krajský soud podle § 110 odst. 3 věty první s. ř. s. rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 24. února 2021

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu